

ÚJ REND

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1156

11.05.2025 (136)

Hitler a háborúban : Mi történt *valójában* ?

A.V. Schaerffenberg

3. rész

2. fejezet:

A vereség gyökerei

Történelmünk során soha nem az ellenségeink ereje győzött le bennünket, hanem mindig a saját bűneink és a saját táborunkban lévő ellenségeink."

Adolf Hitler, *Mein Kampf*, 2. kötet, XV. fejezet

A hadsereg a német nép számára az volt, ami az amerikaiak számára az amerikai alkotmány, vagy az angolok számára a monarchia. Minden népnek szüksége van valamire a kultúrájában, ami a legmélyebben jelzi sajátos identitását. Olyan nevekkel, mint Nagy Frigyes és Otto von Bismarck, nem csoda, hogy a németek a fegyveres erőiket tekintették az országukat legjobban megtestesítő intézménynek. Bismarck elbocsátásával azonban a német vezérkar az impotens királyi házat alkotmányos frontként használva az ország valódi hatalmává vált. A 19. század végétől az első világháború végéig az országot a hadsereg osztálytudatos arisztokratái irányították az engedelmes monarchia - bármennyire is szimbolikus - hom-

lokzata mögött. Az 1918. novemberi megaláztatással azonban a szociáldemokraták és más marxisták kiszorították őket a kormányból. Az 1920-as évek folyamán a tábornokok lassan kezdték visszanyerni korábbi befolyásuk egy részét, mint a konzervatív kapitalisták látható szimbólumai és katonai hatalma. Németország a bal- és a jobboldal önző erői között vergődött.

Amikor Adolf Hitler ideológiai mozgalma az osztályok együttműködéséről létrejött, ezek a reakciók, akiknek világa nem terjedt túl a kékvérű elitizmus körülírt határain, elkeseredetten elleneztek azt. Céljuk a monarchia visszaállítása volt, amelynek beskatulyázott, intellektuálisan üreges figurái, mint Hugo von Hindenburg tábornok, mögött az ország arisztokratái vékonyan leplezett fenségben uralkodhattak. Látszólag hazafias, de "Németország" fogalma csak Poroszországra és saját felsőbb osztályukra korlátozódott. A középosztálybelieket közönséges iparosoknak nézték le, míg az úgynevezett "proletariátus" nem volt más, mint egy másik szó a parasztságra. Ráadásul a többi német államot másodlagos jelentőségűvé tették, hogy a felsőbbrendű arisztokraták uralják, ha nem is vezetik őket.

Ez a fajta elviselhetetlen sznobizmus természetesen hozzájárult a morál romlásához a bajorországi, pomerániai és az összes többi államból származó német katonák körében, akiktől azt várták, hogy az első világháborúban nem kevésbé nemesen szenvedjenek és haljanak meg, mint porosz társaik. A szövetségesek propagandája az egész konfliktus során sikeresen játszott ki ilyen osztály- és regionális megosztottságot. Ugyanezek az osztálytudatos konzervatívok voltak azok, akik a nemzetiszocializmus első vérfürdőjének vetették alá, amikor 1923. november 9-én Münchenben tizenhat fegyvertelen elvtársat lőttek le a Reichswehr katonái felsőbb osztálybeli tisztjeik parancsára.

Amikor tíz évvel később Adolf Hitlert megválasztották kormányalakítónak, legnagyobb kihívása az volt, hogy megőrizze a hadsereget, mint Németország emblematikus intézményét, miközben kivédje a gyűlölködő arisztokraták ellenségeségét, akik vagy bábként akarják használni, mint von Hindenburgot, vagy teljesen lecserélik őt egy engedelmes porosz uralkodóra. A Führer és legközelebbi munkatársai már jóval az 1933-as hatalomátvételük előtt előre látták ezt a problémát, de a megoldást illetően megosztottak voltak. Hitler úgy vélte, hogy a hadsereg régi vezetőit minél hamarabb nagyvonalúan nyugdíjazni kell, lehetővé téve számukra, hogy aktív pályafutásukat végigszolgálhassák, és soraikban folyamatosan nemzeti-szocialisták lépjenek be.

Bár egy ilyen eljárás időigényes volt, de legális volt, és kisebb volt az esélye annak, hogy a vezérkar ellenállását kiváltja. Mások attól tartottak, hogy a katonatisztek nem tehetnek róla, hogy nem értik meg, milyen következményekkel jár arisztokratikus ambícióikra nézve a fokozatos nyugdíjazás, és sürgették azonnali

leváltásukat ideológiailag szilárd párttagokkal. Mindenki elismerte, hogy a vezérkar a nemzetiszocializmussal szembeni ellenségesség fészke, és ezért nagy, belső veszélyt jelent, különösen akkor, ha a Harmadik Birodalom valaha is háborúba kerülne. Sztálin megtisztította megbízhatatlan, volt cári hadseregbeli tisztjeit, és politikailag megbízható embereket ültetett a helyükre. Hitlernek ugyanezt kellene tennie. Így érveltek az olyan emberek, mint Ernst Röhm, a rohamcsapatok (S.A., vagy *Sturmabteilungen*) vezérkari főnöke.

1934 júniusának végén Röhm erőszakkal akarta kiszorítani a konzervatív katonatiszteket a saját rohamosztagosaival. Tudta, hogy Hitler ellenzi ezt a lépést, ezért tervezte, hogy őt is meggyilkolja. A Führer, értesülve az S.A. vezetőjének szándékáról, személyesen tartóztatta le Röhmet, mielőtt bármilyen összeecsapásra sor kerülhetett volna a katonasággal. Mintegy 300 összeesküvőt végeztek ki rövid úton, köztük nem SA-s személyeket, sőt néhány SS-embert is, hazudtolva ezzel a hagyományos történéseket, akik azt állítják, hogy Hitler azért üldözte saját hűséges barnaingeseit, hogy a hadsereg vezetőinek kegyeit elnyerje, és az S.A.-t a "megbízhatóbb" S.S.-re cserélje le, valójában azonban csak önvédelemből cselekedett. A kísérlet elfojtása valóban eloszlatta a vezérkar azon félelmeit, hogy Hitler erőszakkal átveheti a hadsereg irányítását, de egyben akadályozta a hadsereg nemzetiszocialistává tételére irányuló terveit is.

Most az arisztokráta beásták magukat, és makacsul ellenálltak minden olyan törekvésnek, hogy a fegyveres erőket ideológiailag megbízható emberekkel töltsék fel. Amikor alig öt évvel később kitört a háború, a Wehrmachtot még mindig olyan előkelő sznobok irányították, akik szöges ellentétben álltak a nemzetiszocializmussal, és minden alkalmat megragadtak, hogy elpusztítsák azt, akár saját hazájuk elárulásával is. A Birodalom saját katonai hírszerzésének vezetője, Wilhelm Canaris admirális (akiről később még sok szó esik majd), áruló társai nevében beszélt, amikor azt mondta: "Németország győzelme nagyobb katasztrófa lenne, mint veresége".

Más szóval, Canaris és felsőbb osztálybeli társai Hitler sikere helyett inkább német nők és gyermekek millióinak, a szövetségesek terrorbombázásának elsődleges áldozatainak elhamvasztását részesítették előnyben. Ilyen mélységes árulást csak az arisztokrata mentalitás összefüggésében lehet megérteni. Fizikailag felháborodott a nemzetiszocializmus osztályközösségétől, amelyben a közönséges német munkások a társadalom egyformán értékes tagjaiként dörgölöztek a jól szituált nemesekkel. Egyszerűen megalázta őket, hogy főparancsnokuk egy egyszerű osztrák és közönséges kereskedő volt az alsóbb osztályokból, amelyek ostoba módon megválasztották őt hivatalába. Az arisztokráta iránta érzett megvetése azonban gyilkos dühbe csapott át, amikor ez az egykori lándzsás tizedes következetesen győzelmet aratott a harctéren, szinte mindig az ő szakmai (bár elavult)

stratégiájukkal szemben. Egy ostoba embert nem úgy lehet a leghatékonyabban feldühíteni, ha nem azt *mondjuk* neki, hogy ostoba, hanem ha megmutatjuk neki, hogy ostoba. Hitler ezt tette a konzervatív tábornokokkal többször is, és ezzel kiérdemelte könyörtelen ellenségeskedésüket.

Sok évvel azután, hogy Röhm jó szándékú, de elhibázott kísérletet tett az arisztokraták erőszakos eltávolítására a hadseregből - amikor sokkal világrengetőbb események miatt szinte mindenki más elfelejtette a halott S.A. vezérkari főnököt -, Dr. Joseph Goebbels, talán egyedül a többi vezető közül, világosan megértette a szörnyű következményeket, amelyek alig tizenegy évvel korábban indultak el. 1945. március 27-én, amikor országa lángoló romokban állt, felismerte, hogy a régi vezérkari arisztokraták Németországnak a háborúba kerültek: "Hosszasan rámutatok a Führernek, hogy 1934-ben sajnos elmulasztottuk megreformálni a Wehrmachtot, amikor erre lehetőségünk lett volna. Amit Röhm akart, az természetesen önmagában helyes volt. Ha Röhm egy egyenes, szilárd személyiség lett volna, minden valószínűség szerint június 30-án nem néhány száz S.A.-vezért, hanem néhány száz tábornokot lőttek volna agyon. Az egész eseménysorozat mélységesen tragikus volt, és ma is érezzük a hatásait. Abban az évben megérett az idő a Reichswehr forradalmasítására. A dolgok úgy alakultak, hogy a Führer nem tudott élni a lehetőséggel."

Hitler a lövészárkokban szerzett frontszolgálati tapasztalatai óta mindig is csodálta a vezérkart, mint mindannak megtestesítőjét, ami hazájában hagyományosan értékes, a német nemzet szilárd pillérét. De az osztálytudatos martalócaival kapcsolatos fokozatos kiábrándulás keserű csalódást okozott. Még jóval a háború után is tisztelettel tekintett rájuk. Túl későn bánta meg, hogy korábban mélyen tisztelte a hadsereg vezetőinek nagy részét. "Évek óta - mondta Hans Franknak, a háború végén a meghódított Lengyelország főkormányzójának - ezek az urak a díszes, vörös csíkos nadrágjukkal elárulták, elfelejtették vagy eladták Moltke és Schlieffen elveit. Ez az elbizakodott junker kaszt valójában nem más, mint zavarosfejúek, ingadozók és töltött ingek gyűjteménye" (Innes, 18). Az események hamarosan megmutatták, hogy egyébként is árulók.

A párt és a hadsereg között az 1930-as évek elején végig nyugtalan egyetértés uralkodott. 1935-re azonban a külföldről érkező növekvő fenyegetések miatt Hitler újrafegyverkezési terveit a vezérkar határozottan ellenezte. A Ruhr-vidéki, a cseh és az osztrák válság során a tiszték a bátorság és az elszántság egyedülálló hiányáról tettek tanúbizonyságot, és Hitler tudta, hogy egy valódi nemzetközi konfrontáció esetén összeomlanának. Ennek megfelelően 1938. február 4-én átvette az *Oberkommando der Wehrmacht* (OKW), a fegyveres erők főparancsnokságának főparancsnoki tisztét. Sok magas rangú tiszt felháborodott azon, hogy egy volt osztrák tizedestől kell parancsokat fogadnia. A következő évben ellenállásuk a föld

alá vonult az úgynevezett "tábornokok összeesküvésében", hogy átvegyék a törvényes kormányt. De az összeesküvők gyávasága kudarcra ítélte a tervet. A második világháború 1939. szeptemberi megnyitásával a hadsereg főnökei kezdetben és sürgősen ellenálltak minden lengyelországi hadjáratnak, mivel az "nyerhetetlen" volt. Miután a történelem lendülete vonszolta őket vonakodva a harctérre, a boltban elhasznált, 1914-es évjáratú stratégiáikkal majdnem elvesztették a háborút annak két hete alatt. A vezérkar ellenállása szinte minden későbbi hadjáratnál, sőt számos csatával szemben folyamatosan szabotálta az egyszerű katona győzelemre irányuló erőfeszítéseit, míg végül a háborút elvesztették.

Németország első világháborús vereségére utalva Hitler már a *Mein Kampfban* azt írta, hogy a katonai katasztrófa mindig valamilyen belső, nem pedig külső gyengeség következménye. Ez a megállapítás éppúgy vonatkozott saját birodalmára, annak konzervatív Wehrmachtjával, mint arra a konfliktusra, amelyet fiatal katonaként első kézből ismert. Amikor 1939-ben kitört a háború, a Harmadik Birodalom kormányában és hadseregében még tisztséget betöltő férfiak háromnegyedét még a weimari köztársaság idején nevezték ki. Kevesen voltak nemzetiszocialisták. Néhányan többé-kevésbé kedvezően viszonyultak Hitlerhez, de a többség arisztokrata opportunistá volt, aki csak akkor követte a parancsokat, ha azok összhangban voltak osztálya jólétével és fenntartásával.

A háború jóval későbbi szakaszában, amikor Európa 1944 sötét napjaiban az éleért küzdött, a Führer megdöbbenve tapasztalta, hogy 8 000 000 katonájából mindössze 260 000-et küldtek a frontra. Nem csoda, hogy mindenütt olyan szörnyű túlerőben voltak! Ugyanezen év májusában a szovjet erők váratlanul áttörték a németek déli vonalát, és gyors visszavonulásra kényszerítették őket Szevasztopolba, amely nem sokkal később elesett, mert a vezérkar nem szállított elég fegyvert és lőszert, amelyet a közeli raktárakban bőségesen tároltak.

Az arisztokrata árulás talán legdöntőbb példája 1941 nyarán történt. Hitler Oroszország elleni támadása addig teljes sikert aratott, a hadsereg tábornokainak meglepetésére és szakmai féltékenységére, akik szinte egytől egyig elleneztek azt. Most ők akarták átvenni a teljes irányítást (és a dicsőséget) egy olyan hadjáratért, amely már úgy tűnt, mintha megnyerték volna. A Führer már a kezdetektől fogva ragaszkodott ahhoz, hogy a győzelemnek gyorsnak kell lennie, és az ellenséget még a tél beállta előtt le kell győzni, mert Németországnak egyszerűen nem voltak meg az elhúzódó konfliktushoz szükséges erőforrásai. Oroszország pedig hírhedt volt katasztrófális időjárásáról, amely bármely hadsereget képes volt megállásra készíteni. A siker időben történő elérése érdekében a szovjetek olaj-, vas- és mangánkészleteinek megsemmisítése vagy elfoglalása volt a legfőbb stratégiai cél. A tábornokai vonakodtak. Ehelyett ragaszkodtak ahhoz, hogy a Szovjetunió ipari központjait támadják meg. Hitler ezzel szemben arra hivatkozott, hogy ha az ango-

lok képesek voltak a Luftwaffe hatókörén kívülre helyezni gyáraikat, akkor az oroszok is képesek lennének rá. Emellett a hadiüzemeket újra lehet építeni vagy áthelyezni. Súlyosabb a kőolaj és az ásványi anyagok elvesztése, amelyek nélkül nem tudnak működni. Még sok gyár elvesztése is semmi a természeti erőforrások elvesztéséhez képest. Ezért Ukrajna, a szovjet utánpótlás fő forrásának meghódítása volt a legfontosabb. Hitler stratégiája érvényesült, és a német fegyverek is, egészen addig, amíg augusztus végén hasi görcsökkel súlyosan meg nem betegedett.

Közel három hétig volt elzárva a kommunikációtól. Amikor kellőképpen felépült ahhoz, hogy ismét átvegye a keleti front parancsnokságát, riadtan értesült arról, hogy a tábornokok betegségét kihasználva a hadsereget Moszkva felé irányították, ahol nehézipar van, és ahol dicsőség vár arra a tábornokra, aki elfoglalja. A Wehrmacht csapatai éppen csak elérték az orosz főváros külvárosát, amikor a feljegyzett történelem egyik legsúlyosabb téli vihara menet közben megbénította előrenyomulásukat. A szovjetek ekkor ellentámadásba lendültek, és nemcsak visszaverték a németeket, hanem fejvesztett visszavonulásra kényszerítették őket. Ami még rosszabb, Hitler most azzal szembesült, hogy elhúzódó háborút kell folytatnia, amelyhez nem állt rendelkezésére elegendő természeti erőforrás, miközben az ellenség ellátása még mindig sértetlen volt. Ha stratégiáját fentartotta volna, a Szovjetunió kénytelen lett volna megadni magát. Ehelyett a vezérkarnak köszönhetően a háború olyan kétségbeesett fordulóponthoz érkezett, amelyet a Führer nehezen tudott volna Németország javára visszaállítani.

Az arisztokrata árulók többsége túlélte az általuk okozott vereséget, hogy közvétegye saját verzióját az eseményekről, amelyben Hitlert egyöntetűen örült amatőrnek állítják be, aki azért veszítette el a háborút, mert nem volt hajlandó hallgatni a felsőbb tanácsukra. A legtöbbjük megmenekült a háború utáni nürnbergi perek kenguru-bíróági "igazságszolgáltatása" elől, hogy ugyanolyan kényelmes kényelemben élje le az életét, mint amihez osztályuk mindig is hozzászokott. És nagyrészt a háborúval kapcsolatos hazugságaiknak köszönhető, amelyeket saját alkalmatlanságuk és árulásuk leplezésére tettek közzé, hogy a külvilágot még mindig megtévesztik a konfliktus valódi lefolyását illetően.

A második világháború kimeneteléért a német vezérkar által elkövetett árulás minden más tényezőnél jobban felelős volt.

Az NSDAP/AO a világ legnagyobb Nemzetiszocialista propagandaszállító!

Nyomtatott és online folyóiratok sok nyelven

Könyvek százai sok nyelven

Webhelyek százai sok nyelven

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!

www.third-reich-books.com

